

NOVINE

Pobožen. družbeni, pismeni list za vogrške Slovence.
PRIHAJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto vsakemu na njegov naslov 6 K.
 Skupno v edno fano 4 K.
 Cena Novin v Ameriko je na leto 12 K.
 Cena ednega drobea je doma 6 filérov.

VREDNIK:

KLEKL JOŽEF

vp. pleb. v Crensovolh, CSERFÖLD, Zalamegye.
 K tomu se mere pošilati naročilne l vsi dopisi, ne
 pa v tiskarno.

Vsi naročniki tak domači kak ameriški
 dobijo k NOVINAM brezplačno vsaki mesec
 „Marijin List“ i na konci leta „Kalendar
 Srca Jesušovoga.“

Ogenj ljubézni.

„Zelost naša se obrné na radost.“

Jan. 16.

Nekak, čudno se nam vidi na svéti, ka so, ki se vsikdar veselijo, vu vsej okolščinaj življenja najdejo prilike, ka se nevol i trpljenja odmeknejo, pa ešče v téh nevolnih časaj so rávno tej, šteri nájmenje trpijo. Drúgi se pa mantrá, nevoliva, stokrat si goridene v sebi, ka de drúgoč on túdi čednejši pa či pride prilika trpljenja, je on znova nájgloble v njem pa zamán ide, kak právjijo, od Ponciuša si pomoč iskat nindri je ne nájde.

Liki či malo bole odprémo oči, vpamet vzememo, ka tisti, šteri se razmijo odmeknoti nevolam, so návadno z tákših lúdi, šterim, cérkev pa njéni návuk dosta ne računa, šteri Bogá jako malo častijo, šteri svoje verske dužnosti samo záto spunjávajo včasí, ár med krščanskim lústvom stanújejo, kda pa vópridejo z kroga toga lústva, te njim Bog več ne na brigi, ár ga v srci ne nosijo z sebov.

Ovi pa, šteri trpijo, so navádno vu velikoj večini Bogi verni, zapovedi njegove obdržávajo, njegovo sv. cérkev za svojo mater častijo pa se od njé nanč te ne dajo odtrgnoti, či morejo za toga volo sramoto i pregánjanje trpeti.

Kda si pa to tak premislimo, te že známo dvojo pot dvojih lúdi zarazmeti. Kak je Kristuš pravo? „Ne je vučenik vekši od vučitelja. Či so mené prega-njali, bodo vas túdi preganjali.“ Zato se je zgodilo na Angleškom v drúgoj polovici preminočega stoletja, ka je neki angleško-luteranski púspek nazaj stopo v rímsko sv. matercérkev, pa kda so ga pítali zakaj je to včino, je odgovoro: „Preštímávao sam vse vere pa sam vpamet vzéo, ka se niedna ne pregánja tak, kak rímska, záto sam spoznao s toga, ka tá more biti práva,

ár je Kristuš sam povedao, ka do nje-govi pravi vučenicje pregánjani, kak je bio on sám túdi pregánjani.“

Da pa rávno to trpljenje je tisto, ka večini ka je dober krščenik ešče vernejši k svojim Bogi. Vidi naime, ka či se šče trpljenja ognoti, te more Bogá zavržti ino božen grátati v drúžbi božnih. Si premisli na dale, kam bi prišeo po božnijaj pa kakši hasek bi meo z njih ino se zagotovi pri tom premišlávaji, ka kajštéc bi si spravo, kak štéc veselí i varen bi bio, ne bi njemi valálo proti smrti nikaj — pa se te tesnejše naslovi na svojega Bogá znajoči, ka de njemi Bog rávno tam na pomoč, kde njemi svet na pomoč biti nikak ne bode mogeo.

Z té tesne zvéze trpéčega človeka z Bogom zrasté te tista goréča lúbvav y človeki, štera vsa prenáša i trpljenja, štera ne samo, ka se ne bojí več krivice i trpljenja, liki na slednje ešče prosi Bogá, naj njemi več trpljenja pošle, ka si več zasluži za vekivečnost.

Pa zakaj? Ár se trpéča dúša tú na zemli za potnika čúti, domovino pa tam gori íšče pri Bogi, kde de na vse veke živela. Domovino pa známo, ka vsaki nájbole lúbi. Kama štéc vrze človeka na zemli vola boža, do sled-njega nosi v sebi vsaki želé, ka pesnik právi:

„Domáča zemla, v tvojo sredo blágo
 Na hríbe tvoje srca mi želé
 Kde pústo drúšbo sam továršov drágo,
 Kde v zemli pokopan moj rod leži.
 Tam cvetje dráge je mladosti moje,
 Tam prvič je gorelo mi srcé,
 Tam veselio sam se vrh zemle tvoje,
 V domača tla so kapale suzé.“

Da pa tú stálne domovine neimamo, jeli nam more što zameriti, či te, kda pomali vídimo odiditi od nás zandrúgim vse, štere smo lúbili, šteri so nam drági bili, či te mi túdi zelenje dobimo tá

iti za njimi pa tam se z večnim ognjom lúbéznosti zjediniti z njimi.

„Vaša srcá do se veselíla, pa vašega veselíja vam nišče ne vzeme“ (Iv. 16. 22.) pravi Jezuš apoštolom i z njimi vsem svojim vernim. Trpljenje za Jezúša i za večni dom naš, nam že tú napuni srcá z lúbéznim veseljom, kama bole do pa ešče te puna, kda ednok prídejo tá vu večni raj, kde več nikšega trpljenja ne, nego samo edna nezrečliva, neskončana lúbvav ino z njo prikapčeno vekivečno veselje!

Bojna — Mir.

Neki vojak nam piše, naj prósimo dobre dúše na molitev meseca maja k Dev. Mariji za mir. Iz srca radi to včिनimo. Te mesec je njej posvečen, je Marijin mesec. Kak se te mesec gene narava na novo življenje, se vse omladi, ozeleni, precvete, tak je Marija genola človeče dúše, mrtve dúše na novo življenje z tem, ka njim je rodila zveličitela. Svet pa čaka še edno drúgo novo življenje: *Življenje mirno*. Bo? Zagotovo, če mo je prosili z srcem, štero nešče kralja mirú, Marijinoga Sinú žaliti. Tak hodimo te mesec pred Marijo, pa z mirom ga dokončamo. Poročila od boja i mirú so tá:

Francozko bojišče. Francozi i Angleži so nedopovedljivo velike zgúbe meli pri napadanji, a nemške linije ne so mogli predreti čeravno so v tritjedenskom napadanji zgrabili do 40 jezer Nemcov i više 300 topov zaplenili, to je vse nikaj proti svojoj zgúbi, štera je mogoče desetkrat tak velika. Tak glasi nemško uradno poročilo, ka so na francozkom poli posejami zdaj francozki i angleški mrtveci. Po tak velikih zgúbah se njim je posrečilo tú pa tam napredúvali ali samo na ništerni meter ali 1-2 kilometra. Poprek so povsod odbiti. Najvekše zgúbe so

Angleži pri *Arrasi* meli, kda so znova začeli napadati.

Mesopotamsko bojišče. Tū se je posrečilo angležom na desnem bregi reke Tigris Tūrke kakših 20 kilometrov nazaj porinoti.

Sveta zemlja ali Palestina. kde je naš g. Jezus Kristus živo, je tūdi bojišče. Tūrke, ki že mnogo sto let tū vladajo, bi Angleži radi premagali. Napadnoli so zato tūrsko vojsko dvakrat pri mesti *Gaza*, a vseli so odbiti pa še krvavo, z velikimi zgubami. K tūrskoj zmagi, kak sami zahvalno spoznajo, so največ pripomogli naši junaški topničarje, iz med šterih je nešteri tam tūdi spadno.

Na drugih bojiščah posebne spremembe ne bilo. Pripravljajo se pa povsod, ki na obrambo, ki na napadanje.

Mir. Na Švedskom v Stokholmi se zidejo 15. maja socialisti vseh evropskih držav, ka bi se posvetovali od mira. Bo kaj z toga pogovarjanja? To stalno, ka mir ešče ne, nego bližnja pot do njega se zna na tom spravišči najti, če do je držali v pravici socialisti i ne do hujskali proti Bogi i pravicam bližnjega, kak so dozdej radi delali. Slabo znamenje pri tom mirovnam poganjanji je to, ka so Angleži ruske socialiste prijali na Angleškom i ka je angleška straža na ruskoj meji, štera socialistov prek ne pūsti.

Bog nam veleva.

*Naj doni pesmica
v srebrnom glasi,
močno, veselo vam
dragi pajdaši.*

*Napnimo združeno
strūne si zlate.
spevajmo, skladajmo
za naše brate.*

*Edna či ftičica
poje, čorčkūje,
to je premalo vse,
več potrebūje.*

*Bog nam veleva, naj
lūbav kralūje,
ne pa sram, ali strah
to rod žalūje.*

Slovo od doma.

*Joči se, joči se, srcece moje!
Tū boš nehalo slovenski tvoj kraj!
Lūbleno tebi je samo to dvoje:
Ta domovina in Jezušov raj.*

*Joči se, joči se, srcece moje!
Britko se joči za mili tvoj dom;
Melo boš za njega velike boje
„Zbogom“ zazvonil ti večerni zvon.*

Admiralova mati.

(Iz poslednih dni Tegetthoffovih.)

Spisao Carnot.

(Konec.)

„Ne preveč dosta, mama.“

„Nam je pa niedna ne prejšla niti Casar Maks. Ob dvema popoldne je bila pomorska bitka pri Lissi dokončana. In admiral Viljem Tegetthoff —“

Dale je ne mogla gučati. Skočila je gor spadnola admiralu okoli šinjeka: „Dete moje, dete moje, junak lisski, Viljem moj, moje dete!“

Vse, kaj je admiral v knjigah in spisah čiteo od svoje zmage pri Lissi, vsa hvala, štero je čūo z vūst casarovih, z vūst kneginj in svojih mornarov: vse to je bilo kak nikaj proti rečam materinim; zdigno je njeno glavo s svojih prs in jo poljūbo (kūšno) na čeli. — — —

Tisti večer sta se ločili dve ljūbečivi se srce. Mati je ostala v podstrešnoj hižički, betežen sin je pa odkorakao po vulicah mesta Gradca.

Prišla je jesen s svojim povenjenim listjom in s svojimi od krvi rdečimi bojnimi poročili, mrzla snežna zima in sprotoletje 1871. Vse to je šlo mimo matere kak senca. Njeno čelo se je ne zmračilo. Edna sama molitev je bio celi den, in cela noč edna sama senja. Na eden oblačen marcov den je prišlo pismo v malo hižičko: Draga mati! Bolj sam betežen kak prle. Obišči svojega nad vse Te ljūbečega Viljema.

Hajd v casarski Beč! Ali na koldvori je ne bilo nikoga, ki bi pozdravo mater tistoga, šteroga ime je poznalo vsakše avstrijsko dete. Paščila se je po neskončno dugih vulicah, molila po poti in si s sūhimi prsti brisala oči. Prišla je do hiše.

Pa glej, njeni Viljem njoj je ne prišeo proti, kda je trepetajoč odprla dveri. Betežen je? Nikdar so njegove modre oči ne bile tak svetle, njegova bleda lica nikdar tak rdeča!

„Bog te je prineseo, mama! Skoro po nepotrebnom sem te zvao se.“

„Viljem, kaj ti je?“

Mogla je čūtiti, kda ga je poljūbila kak vroča so bila njegova lica.

„Pred par dnevi me je zima stepala, zdaj sem pá dober in toplo mi je.“

„Bogi hvala! Liki ostani v posteli, Viljem!“

„Ne mogoče, mama! Na večer sem pozvani k kneginji Schwarzenberg.“*

„Ne, ne to ne sme biti! Vidiš, kak vroča lica imaš!“

„Ti pa tak ledeno roko, mama; ta draga roka!“

Vroče je poljūbo materino desnico in pogledno na vūro: „Zdaj mora kneževska kočija že priti. Včasi kak bom mogo, mama, pridem domo k tebi. Te va lepo vkūp pila tej.“

Kda je Schwarzenbergova kočija prišla pa oddrdrala je bilo materi tak du-gočasno in pūsto v velikoj lepoj hiži. Vleklo jo je vūn, tá gde večer posvet gori. Ne je znala za koj naj moli, ali

*) Schwarzenbergi so imenitna plemenitaška rodovina v Avstriji.

molila je goreče očanaš. Pri vsakoj prošnji se njoj je videlo, kak če bi mogla žmetno breme vleči proti nebi. Na pamet njoj je prišla zgodba, štero je negda v ednoj svetoj knjigi čitela od srčne vojaške matere.

Ta srčna mati, mati ednoga izmed 40 vojakov-mantrnikov! 39 jih je že ležalo na mrtvečkih kolah v krvi. Samo njenoga sina dūša je bila še v razmesarjenom teli. Samo on naj ne dosegne palme s svojimi tovariši? Prime svojega sina, svoje drago dete, vzdigne sveto breme na slabotne rame, štere so pa postale močne in ide srčno za kolami. Čūje zadnje vzdihne sinove, ne, ne zmagoslavne pesmi čūje iz teh vzdihov.

— — — — — Mrtvečka kola so postala kola zmagoslavja. Mati se radūje; „Moje dete se je preselilo v svojo pravo domovino z dobrimi vojaki Kristušovimi! Naj odpelajo kola s štiridesetimi mrtveci kamšteč! Vojakova dūša je doma, doma — — — — — Potolažena se je povrnola mati Tegetthoffova na dom Viljemov, ali žmetno breme jo je še izdaj težilo, žmeče in žmeče —

„Dnes sem bolj trūden kak po bitki pri Lissi“ je bio pozdrav admiralov, kda je že za tmečega prišeo domo.

„Ve bom ti jaz tvoja dobra mati, Viljem, tak kak kda si kak mali deček vročnico meo. Spravim te v mehko posteljo, skūham ti tej, dobroga sladkoga, te lepo po plečah odenem, ti vroče čelo ohladim, in ostanem pri tebi, sama, ščista sama do beloga dneva — — — te de pa že boljše —“

Vse to je včinila admiralova mati ali Viljem je ne bio boljši. Še več je včinila v dugoj nesenoj noči: gučala njemi je mnoga od Zveličara, pa ka je ravno zdaj sveti veliki tjedem; naj že zdaj obhaja svoj Vūzem in najposlušaj kralja kraljov, casara vseh casarov, ki pravi: Jaz sem vstajenje in življenje.

Pune, vroče, bolestne vūstnice admiralove so znova šepetale v molitvi, kak negda za detinskih let. — —

„Mama, v celom casarstvu nega človeka, šteriva bi se tak radiva imela kak midva — —“

„Ti si mi delao vsikdar teliko veselja, Viljem! In na največše veselje si mi pa zdaj v mojoj največšoj žalosti.“

„Zato ka merjem, mama!“

Vojaška mati se je ne obrnola vkraj, gledala je nepretrgano v modre oči sinove, smrti v obraz.

„Mama, dnes merjem. — Srce ne more delati — moči me zapūščajo“ —

„V božoj roki smo. Zdaj samo počivli, spančkaj, drago dete!“ Narahi ga je pogladila po od znoja mokrih vlasah. „Šla bom ti po dūhovnika, ve že najdem šteroga. Pa ti prinese sv. Popotnico, te pa ostaneva samiva, midva samiva —“

Poljūbila ga je na vroče čelo, njemi zatisnola oči v sladek sen in šla tiho vūn.

Beč se je šče ne prebūdo iz nočnoga spanja. Šla je proti nekomi samostani in tam potožila staromi patri svojo žalost in svojo veliko skrb.

Oba sta stopala skoz tihi Beč, brez spremljevalca, brez posveta; namesto sveč

so materine oči gorele v svetom ognju, vroče molitve so obdajale Zveličitela po toj proti k drugomi Nikodemi.*) —

Jezus je šo k zmagalci pri Helgolandu in pri Lissi, k človeki šteri je mnogo pretrpo in na šteroga je pozabotisti, ki je pravo: Pridite k meni ki se trūdite in ste obteženi, jaz vas poživim.

To je bio za mater najsrečnejši trenotek njenoga težavnoga življenja: ne teden žalosti nego bela nedela njenoga sina, admirala. Angeli so vzeli težko breme z njenih ram. In kda se je dobri pater s svetim oljom dotekno oči, rok admiralovih, se je veselje razlejalo po materinom obrazi.

„Dragi pater, te oči so dosta žalostnoga liki nekaj grešnoga ne gledale, in te roke so za Avstrijo delale in so streljenoga casara Maksimilijana**) pripeljale prek morja v Beč. Bogi samomi bodi čast in hvala.“

Ostala sta samiva mati in sin. Admiral je sladko spao kak nekda kda je bio šče malo dete; kratek čas.

„Mama, lekaj se jočeš?“ Žmetno si je oddihavao.

„Viljem, te sem pa jaz ne vojaška mati?“

„Ubogi casar Maks — “

„Misli na nebesa!“

Lica so njemi bila smrtno bleđa, roke je skleno v molitev.

„Na bitko pri Lissi tudi ne misli!“

„Kaj je to Lissa, mama, gde je Lissa?“

Je bila duša vmirajočega admirala že bliže Bogi kak zemli, ka je več ne videla Lisse?

Velike modre oči so se ne več odprle.

Zazorilo se je. Velike sveče so gorele okoli mrtvoga tela in najlepše rože so je pokrivalo.

Iz casarskoga grada, iz kneževskih palač, iz vojnoga ministerstva so prihajala in odhajala poslanstva.

Mati admiralova je mogla kesno v noč roko davati visokim obiskovalcom. „Avstrija vam ostane zahvalna“ je čula neštetokrat priprosta mati. „Molite za njega, prosim vas“ je bio njeni edini odgovor.

Svoj mali križ je djala pokojnoma v roke. Zdaj je lahko pretakala suze veselja.

Po celoj Avstriji od švicarske meje do Pulje (Pola***) ob Adriji se je razneso žalosten glas: „Admiral Tegetthoff je mrtev“ in po casarskom Beči je šo dugi dugi spreved.

Kda so casarski polki prišli nazaj v svoje vojašnice, Habsburžani v svoj casarski grad in so kneginje in Bečani samo od Tegetthoffa gučali, kak svet junaka lisskoga nikdar ne pozabi, je mati v tmičnoj samostanskoj cerkvi molila: „Bogi hvala in dika, moje dete se je preselilo v boljšo domovino.“

*) Nikodem je Jezusa, kak znamo iz evangelija, vnoči pohode.

**) Maksimilijan, brat Franca Jožefa I. je bio meksikanski casar. Vstaši so ga pa vlovili in ga obsodili na smrt. Njegovo mrtvo telo so pripeljali iz Amerike v Beč.

***) Pulj je naše edino bojno pristanišče, (gde najdejo bojne ladje zavetje) v Jadranskom morji (Adriji).

Dom i svet. — Glási.

Türčija. Türčija je pretrgala zvezo z Amerikov.

Angleška se preti Švedskoj, ka živeža v njo ne pusti, če dovoli zborovanje mir želečih socialistov.

Španjolsko. Španjolcom damo vekše sloboščine na morji, naj je proti sebi ne razdražimo. Kaj do v svojo državo vozili, ne bo potopljeno, niti tisto, kaj do vvozili, če ne sliši k bojnskima rečam, strlivi itd. — Vlada prvejša je odstopila. Ministerski predsednik v novoj je *Garcia Prietto*. Zdaj se je odkrilo, ka je prvejši minister Romanones zato odpadno, ka je proti želi ljudstva nameno nam boj napovedati.

Portugalia. Portugalska vlada je odstopila.

Norvegija. Norvegija je zavolo postrene podmorske bojne jako razdražena na Nemčijo. Prti se nam v njej še en sovražnik.

Misijonarje prosijo tiste deklet, štere se pravdajo zdaj v tom žalostnom časi i peneze pri sodiščah támečejo, naj je raj njim voščijo, ka do mogli pogane v sv. Matercerkev sprejeti.

Od naših vojakov. *Mrtev je: Flisar Karol*, pešak 83. pp. z Veščice; apr. 4. ga je granata vmorila. Naznano Kolmanko Ferenc, pajdaš. Ostavo je ženo, dvoje male dece, mater, bratjo. Srce Jezusovo bodi njemi i njegovim ostalim v tolažbo.

1600 letnica rojstva sv. Martina se je dnes začela obhajati v našoj púšpekiji. Po predgi je bila procesija z najsvetejšim v vsakoj cerkvi púšpekije.

Mrtvi se oglašajo. Skoro dve pa pol leta je rodbina *Lovenjak Jožefa* z Cankove nikaj ne čula od njega. Za mrtvoga so ga meli i vsi njemi duši dobro želeli. Zdaj apr. 19 je pa prišo glas od njega, ka je zdrav. Pisao je domo, ka je že dostakrot pisao, odgovora pa ne dobo od svojih starišov i ka se nahaja v Sibiriji v Tomskoj guberniji.

Nemčija. Leta 1872. je nemški kancler *Bismarck* z *Falk* ministrom za poduk, krúto preganjanje začno proti katoličanskoj matericerkvi, štero je sedem let trpelo. Vnogo duhovnikov, še púšpeki so bili v vozo vrženi zato ka so se ne šteli i ne mogli tistoj odredbi podvrči, štero Kristušova vera prepovedava. Katoličanci so ostali stanovitni v podpiranju duhovnikov, duhovniki pa v trpljenji i zmagali so. Kancler i minister sta mogla odstopiti i krivična postava je zbrisana zvün ednoga paragrafa. Té paragraf je prepovedao jezuitom v Nemčiji prebivati. I valao je te paragraf dozdej. Zdaj ka so jezuiti tudi vse svoje moči žrtvovali za domovino, ar so se prostovoljno glasili iz drugih dežel za njeno obrambo, je te paragraf zbrisan. — Zbrisana je tudi prepoved, ka se na zborovanji, (spravišče, gyűlés) ne sme nači gučati kak nemški. Ta prepoved je zbrisana i vsaki narod sme v svojem maternom jeziki si o potrebnih rečeh pogovarjati tudi v Nemčiji.

Boltizár Vugrinčič, vpokojeni plebanuš

je 1. maja v Čerensovcih vmro. Spreved je bio 3. maja.

† **Murkovič Janoš.** Iz Štajara smo dobili toga dobrega učitelja. 50 let so včili mladino z največjim uspehom, zato ka so jo včili z velikov ljubeznostjov. Včili so v Beltincih, Črensovcih, največ pa v Dolnjoj-Lendavi. 26 let so bili tú profesor na meštjanskoj šoli. Učiteo slovenskih šol, ki so niti madjarski ne znali, so se tak navčili te túji jezik, da so mogli profesor postati madjarske mestjanske (polgárske) šole. To glasno svedoči pokojnoga nadarjenost. Poleg včenja so pa tudi izvrsten goslar bili, pač prvi organist ne samo v našoj slovenskoj krajini, nego v celoj púšpekiji pa še prek njenih mej. Kaj lepih pesmi je slovenska krajina obrodila, njim mamozahvaliti. Z dobrim namenom so včili ljudi tudi igrati, ali té njihov trūd se je ne izplačao. Goslarje njihovi zvün igre ob priliki telovske procesije, so matericerkvi samo škodili. Igralo se je po krčmah vudne i vnoči, svetke i delavnike k igri pa pilo i plesalo. Pijanost i rapúzdanost sta se nezmerno razširile zavolo té igre v našoj slovenskoj krajini. Če bi se igralo samo za zabavo i kratki čas, ka bi je igra doma pri domi v poštenoj družbi zdržala, kak so pokojni namenili, bi njihov té trūd veliko doprineso, zdaj je zobstonski bio zavolo posvetnosti ljudi. — Nekdašnji slovenski učiteo je postao vogrski — a zato Slovincov ljubiti ne henjao. Večkrat jih je pohodo. Večni počitek si je tudi med njimi zvalo v lendavskih gorah, k šteromi so ga sprevedile poleg njegovoga želenja kotrige siromaškoga slovenskoga goričkoga ceha. Ka starejši ljudje prinas znajo slovenski pravilno pisati, ide pokojnoma hvala, zato ka so se to ž njegovoga slovenskoga abecednika navčili. — Spunimo želo dobromi slovenskoma moži, štero je že pred letom izjavo: „Kda merjem, naj zmoli vsaki moj vučenik en Očanás za méne“. — To de naš najlepši spomio. — Smilenejšega dela nega na sveti, kak za mrtve moliti, zato ka nega na zemlji tak velikoga trpljenja, kak je v vicah. Za toga zroka volo priporočamo molitev za pokojne, zato njihova imena naznanjamo. Molimo za pokojnoga i vse pokojne.

Žile se prerezala v D. Lendavi Pevec Martina žena zato ka je dosta sovražnikov mela. I če bi nepokomo vmrla, ne bi jih v pekli več najšla? Mož je ovarao samomor, bežao po zdravnika, ki je nesrečnoj starici rane obvezao.

Mrtvec v potoki. V lendavskom potoki so najšli mrtveca brez glave i rok. Ruski zajetnik je, šteri je pri Polakovoj trgovini bio v deli, tú sol vómero. Tihi, dober težak je bio, z nikim ne se pajdašo. Doma je meo četvero dece i za tiste sirote prihanjüvao filere, štere je kje dobo. Meo je okoli 500 koron penez, štere je vsikdar pri sebi noso. Rad je hodo gor v gorice. Na veliko soboto je tudi tá šo, a več ga ne bilo

nazaj. Po mrtvom teli, štero je v potoki najdeno, ne bi ga spoznali, če pri kopanju gorice ne bi našli vreče, v šterom je bila glava nesrečnega zajetnika i roki. Glava je bila z drvaricov razčesnjena. Što ga je moro ne znati, ali za penez volo ga je. Dober Jezus smiluj se tom pokvarjenomi sveti!

Láni Augusta 10. so zarobljeni od Rusov. Lopert Stefan z Tešanovec, Nemeč Janoš z Bükovnice, Vogrinec Ferenc i Püčko Jožef z Ivanec. Vsi so v 48. pp. služili. Pozdravljajo svoje žene i deco i jako radi bi prišli nazaj v svoj dom. To so nam pisali z Rusije.

Rankovska pošta se je apr. 24. odprla tak kak je prle bila. Poštno ravnateljstvo je že apr. 2. tak odredilo v Soproni. Iz tišinske samostojne pošte ne bo tak páli nikaj.

Zahvala. Srčno se zahvalimo našemi g. plebanoši, ka so z svojim lepim cerkvenim govorom zagovorili i podignoli čast deviškoga stana, šteri se zdaj tak zametava. — Deviški tretjeredniki z Beltinec.

Vüzemska žalost. „Prosiva prav srčno naše slovenske Novine in Marijin List, ka ležej preneseva najno žalost. Tü naj nikaj na Boga ne opomina, nej zvonjenjé, ne božja reč. Na vüzem sva pa najbolje nemilo eden proti ovomi zdihavala, ka zdaj, kda so doma z najveselejšim čütenjom spevali sveto allelujo, sva midva v strelnih jarkah lačniva i gladniva ne mogla se vdeležiti vüzemske službe božje. Kda se doma k božjoj službi spravljajo, naj ruski topničári pozdravljajo, kda si doma k stoli sedejo pa ne vejo, štero bi prle jeli bóše od bóšega, tedar midva niti trdoga krúheka nemava. Pa to ne bodi tožba; za domovino radiva vse prestaneva, da bi domači nas vojake samo preštimali i ne teliko grešili. V kelikih bi srce strepetalo, če bi v toj groznoj strelbi samo en kratek čas bili, mi pa vódržimo, zato ka se nam milijo žene, drobna deca, slabi starši i vendar vnoge to ne preštimalo, nečistújejo, pijančivajo, se tepejo. Nesrečne dúše, mislite, ka božji bič do vas ne segne? **Balažie Matjaš z Beltinec, Vuk Matjaš z Žižkov, domobr. 308. dpp.**

Na misijone so darúvali: z Žižkov: Žižek Verona, Kolarič Martiin po 2 k., Škerget Roza Horvat Martin, Horvat Orša, Cigan Bara, Hozjan Matjaša žena, Kocet Ivana žena po 1 k. Žižek Kata 60 f., Ftličar Marka žena (V Polana), Fratar Kata, Jerebic Kata, Horvat Matjaš po 40 f., Horvat Treza 50 f., Balažek Treza 30 f., Čurič Ana 32 f., Najdeno 4 k., Cigan Jožef 10 k. 48 f., Čurič Štefana žena 4 k. Spilak Kata 20 f., Nabrao Cigan Jožef. — Balažie Marija z Ižekovec 30 k., Koren Bara z Renkevec 10 k. —

Sredstvo proti boleznim gúta i šinjeka je izmivanje z Fellerovim „Elsa-fluidom“. 12 steklenie poštnine prosto pošlje za 7 k. 32 f. Lekarnar E. V. Feller, Stubica, Centrala 146 Horv. Tü se dobijo tudi Fellerova norahi poganjajoče „Elsa-Kroglice“. 6 skatlie 5 k. 57 f.

Ponesrečeni zajetnik. Srbski zajetnik Stojmenovič Ilija je peseo kopao v egersečkoj ciglenci. Od vnooga deževja premočeni breg se je porúšo pod njim i ga zasipao. Kda so ga vópotegnoli, je že mrtev bio.

Slovo vzemejo: **Klemenčič Ivan**, pešak 48. pp. z Dokležovja od drage svoje žene, dece, hčeri dve nün, rodbine, sosedov i beltinskih duhovnikov. Prosi vseh molitve, ka ga D. Marija pripela domo. **Magdič Ignac i Tratnjak Jožef**, domobr. 20. dpp. v vojaškoj pesmi od svojih domačih; **Sabotin Ivan**, z Trnja, **Lak Ivan** z Lipovec, strelec 3. bat., od tivaršie, dece, rodbine; prosita je, naj jihva zročijo pod obramba sv. Drúžine, ka ta dobro branila svojo domovino i prišla v miri nazaj.

Pozdrav pošilajo: **Škarjet Ivan**, trenski vojak z Belgrada; prosi slovensko štenje, naj ne pozabi materne reči. **Kolenko Stefan**, dom. 4. dpp. z Črensovec; srčno se zahvali Novinam i M. Listi, navuki leva za ga čuvala smrtnoga greha, drugih navukov tak ne šuje. **Vogrinec Stefan**, ranjenec; iz srca rad bi óteo v svojoj maternoj reči i podpirati šče naš slovenski tisk, šteri teliko dobra ma v sebi; **Horvat Ivan**, strelec 19. str. bat. z Trnja, vsem parnikom, svojih domačih se pa milo poslovi i prosi njihove molitve zasé; **Vörös Viktor**, praporščak 64. pp. z Beltinec, srčno prosi Novine, kot edino dúšno talažbo v bolestih in molitve; **Lebar Mih.** z Beltinec, **Martin Püčko z Gančan**, domobr. 20. dpp., vse težave i misli njima z glave odido, kda šteta Novine i M. List, vse se potegújeje za njeva še Medjimurci i njema protibežijo Slovenci, kda njihva pošta prinese, kak najbolšemi prijatelji, prosita molitve, ka Dev. Marija ne ostavi vojakov, posebno na smrtno vüro nej; **Volf Rudolf**, pogorski topničar, od Sv. Jelene; slovensko štenje ga krepí i njemi lejša srce; **Hüber Jožef**, železničar z Cankove, vsem domašim i vsem slovencom i je oprosi, naj odišenoga Jezusa prosije za mir; **Marijinoga Lista i Novin** óe ne bi vdablaó, bi vkraj bio; tava pogasita njegovo žejo po poslušánji krúšianskih navukov, ga veselita i na potrpljivost vodita; **Balažie Matjaš**, trenski vojak z Beltinec, rad óte slovenski, slovenski materni jezik njemi je najbolje k srci zraščemi.

Dari vojakov. Na podpore M. Lista i Novin se nam poslali demobranci 20. dpp. 10 k. Darúvali so: Horvat Jožef desetnik 1 k. 50 f., Koštric Jožef 1 k. 80 f., óba z M. Polane, Tkalčič Stef. z Gomilic 1 k. 80 f., Kavaš Mihal z Žižkov 1 k. 50 f., Grúškovernjak Ivan z D. Bistrice 1 k. 40 f., Baligaš Ivan z Ižekovec 1 k. 50 f., Škerban Stefan z Dekležovja 50 f. — Na veršijski samostan so pa dali 5 k.

Pošta.

Fujs Ap. Póhanci. Več pošilam kak je naročnikov. Zglasi se pri gospodi.

100 litrov domače pijače

Elpis! vkrepševalne, tóčne in žejo gaséče si more vsaki sam napraviti za malé stroške. V zalogi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškateška, meta, pomaranče strašnica in višnja. Neuspeh izključen. Ta domača pijača se pije po leti mrzlo po zimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenenim navodilom stanejo K 12 poštnine prosto proti povzetji. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepčajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgúbili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno štev. 85. Moravsko.

Brezpogojno varnost!

pred ponaredbami imaje vsi prijatelje Fellerovega fluida in rastlinskih esenc z zaamkov „Elsa-fluid“. To naj bo povedano same v obrambo pred menjvrednimi ponaredbami, što še ne pozna „Elsa-fluida“, naj povpraša zdravnika, kak zanesljivo učinkúje

proti kašlji in prsnim bolečinam

kak voda za grgranje in vrbalno sredstvo. cene: 12 malih ali 6 dvojnatih ali 2 špecijalni steklenici staneta prosto poštnine samo 7 k. 32 f., 48 malih ali 24 dvojnatih ali 8 špecijalnih steklenie poštnine prosto, 22 k. 72 f. pravo edino pri lekarni **E. V. Feller Stubica centrala br. 146 (Hrvatska.)**

Fellerove želodec krepšujoče, odvajalne rabarbara kroglice z znamko „Elsa-kroglice“ (6 škatljic poštnine prosto 5 krone 57 fl.) so pravé je z znamko „Elsa kroglice“.

Cista koža na lici

i na rekah, kaj pri vno-gih ljúdek obšúđujemo, da dvoje prednesi svojim lastnikom. Najobprvim za cele tele je potrebno, naj koža zdrava be, zato ka same tak se moremo skes njé prav zraščiti. Obdrúgim je pa to tudi potrebno, naj našim blišnjim z nezdravov kožovmránje ne napravi mo. Nečista koža, brlizeg puščajci, šplinte, lise, mozolški, bradajice opekline itd. pa večkrat te zrokújejo, kaj je pa tudi škodljive za dihanje keže izató tudinézdravo. Vnoge jezér moškovi i žensk rábi pri zdravljenji i čuvanji svoje kože Fellerovo „Elsa“ pomado za brambo lica i kože, štere cena je 3 kor. za poštnino in zavijanje 2 k. 30 f. več. To vrástvo ne škodi, kak

vnoge reči za lepšanje kože ponújenih. Odstráni betege kožne, obráni od pečeline sunca, šplint, odpravi puščajce, spekaline itd. Na mesto grizečih i večkrat škodljivih žajf rabimo Fellerovo lilijsko žajfo, ali pa Fellerovo borax-žajfo i prah za mujevanje, (borax prašek) 1 koron.

Vlasjé močno rastéjo

po Fellerovoj „Elsa“ Tannoehina-pomadi za vlasé. Lenček 3 k. močnejše kakovosti II št. 4 k. 50 f.; za zavijanje in portnino 2 k. 30 f. več. Krepí kožo na glávi, zabrani pišlivot i rano oserelest, pomore k zrási močnih, zdravih vlási. Nema škodljivih snovi v sebi zato má pred škodljivni pomadani prednost posebno pred čistimi, štere ponújajo nevučeni lekarništva. Za mustace je najbolša Fellerova mast za 1 k. Naróčitve pošlismo neposredno na **Feller V. Eugen** lekarnika, **Stubica Centrale br. 146. (Zagr. kup.)**